

Η Επέτειος

Σαν και σήμερα το 1943. Κυλούσε ακόμη ανύποπτη και ήρεμη η ζωή στα σκλαβωμένα Καλάβρυτα. Μέρρες της μαύρης εποχής ήταν. Στο λεξικό της αξονικής κοσμοκρατορικής θεωρίας φιγουράριζαν τότε όλοι οι Έλληνες υπό το γενικό τίτλο των δούλων. Θηρία ανήμερα οι άγριοι κατακτηταί λάτρευαν με τον τυφλό φανατισμό τους την τρομερή θεά της καταστροφής και των εκτελέσεων, των εμπρησμών και του αίματος. Στην επιταγή των άγριων ενστίκτων των σκότωναν για διασκέδαση, εκρεμούσαν για να ευχαριστηθούν, ανασκολόπιζαν για να απολαμβάνουν το θέαμα, έκαιαν από υπερηφάνεια Δεν άξιζε η ζωή του δούλου. Δεν έπρεπε νάχη σπίτι το χειμώνα* Έγκλημα ήταν να ζη μέσ' την οικογένειά του. Βεβήλωνε αυτός τη λατρεία προς τους αιμοδιψείς θεούς των Γερμανών. Στην παραμικρή αφορμή δεν έπρεπε να χαθή η ευκαιρία Πλήρωσαν λοιπόν και τα Καλάβρυτα με άφθονο αίμα και συθέμελη καταστροφή τον φόρο της γερμανικής θηριωδίας. Σαν και σήμερα λοιπόν πριν δύο χρόνια Την ανύποπτη ζωή των Καλαβρυτινών που αργοκυλούσε πένθιμα κάτω από την σκιά της βαρβαρότητας διαδέχθηκε σε μια μονάχα στιγμή η τρομακτική πραγματικότητα. Χίλιοι εκατόν και πλέον Έλληνες έπεφταν αιμόφυρτοι κάτω από τα ομαδικά πυρά των "πολιτισμένων δολοφόνων" και από τα διάτρητα τιμημένα στήθια τους το αίμα των αθών έβαφε κατακόκκινη τη γη που εφρικία από το ανοσιούργημα Στη μαρτυρική πολιτειούλα τεράστιες φωτιές κατάτρωγαν με τις πελώριες γλώσσες τους που ξεπρόβαλαν από τα μαυρισμένα πορτοπαράθυρα μια δημιουργημένη ζωή αιώνων. Επέτειος σήμερα σκηνών αλλοφροσύνης, τρόμου και βαρβαρότητας. Ένα δράμα ανείπωτο ξαναζή στη μνήμη του πόνου, του πόνου που μπρος στο μεγαλείον της θυσίας κλίνει ευλαβικά τα γόνατα προς τους τιμημένους νεκρούς των Καλαβρύτων. Μια επέτειος Ελληνική έρχεται ξανά, βρωντοφωνάζει στα πέρατα της γης το κήρυγμα της ελευθερίας που δεν θα παύση ποτέ να φωτίζει τους δρόμους τους οποίους η ανθρωπότητα πρέπει πάντοτε να βαδίζει ...

Εφημερίδα «Πελοπόννησος» 13-12-45.